

Moaștele Cuviosului Iosif Isihastul



După tradiția athonită, la trei ani de la trecerea la Domnul, ucenicii lui Gheron Iosif au dezgropat osemintele cuviosului, care aveau culoarea chihlimbarului. Acesta este un semn al sfințeniei.

acela cu cinstitul cap al lui Gheron Iosif Isihastul este așezată spre închinare în biserica principală a Mănăstirii „Sfântul Antonie” din Arizona. Osemintele Cuviosului au fost aduse aici de către fostul său ucenic, părintele Efrem.

În volumul Starețul meu, Iosif Isihastul, Gheronda Efrem Filotheitul mărturisește: „Când l-am dezgropat pe Stareț, la trei ani de la adormirea lui, am văzut că moaștele sale aveau culoarea chihlimbarului. Acesta este un semn al sfințeniei. În timpul dezgropării, fiecare dintre fiii săi duhovnicești spunea: „Eu voi lua aceea”. Altul spunea: „Eu voi lua cealaltă”. „Eu nu voi vorbi deloc”, spuneam eu în sinea mea, „ce îmi vor da, aceea voi primi”.

Părintele Atanasie a luat mâna lui, zicând:

– Această mână m-a mântuit, cu scatoalcele pe care le-am primit.

Și în timp ce toți luau ca binecuvântare o bucată din sfintele moaște, eu stăteam deoparte. Atunci, părintele Arsenie a spus:

- Capul să-l dați părintelui Efrem.
- Să fie binecuvântat! am răspuns eu. Îți mulțumesc mult.

Altul avea de gând să-l ia, căci toți cei din obștea noastră ne aflam acolo.

Astfel, nu am pus voia mea într-o nimic și am dobândit capul Sfântului meu Stareț.

La Noul Schit l-am pus în paraclis, alături de chilia mea. La Sfânta Mănăstire Filotheu îl păstram în chilia mea, iar acum, în Arizona, este așezat în Paraclisul Sfântului Pantelimon și răspândește bună-mireasmă. De la Noul Schit și până astăzi, aceasta se petrece neîncetat. Și lucru minunat este că, cu cât trec anii, cu atât răspândește mai multă mireasmă.

Până în ziua de azi, atunci când merg fie la priveghere, fie ca să slujesc Sfânta Liturghie, fie să fac orice altă slujire, trec mai întâi pe acolo și pun metanie, iau binecuvântarea sa și fac ascultare.

Moaștele sfințitului Stareț Iosif, oriunde s-ar afla, răspândesc mireasmă și săvârșesc minuni cu cei care se închină lor, după credința pe care o are fiecare.

Întotdeauna la praznicul Adormirii Maicii Domnului, seara, facem parastasul Starețului nostru, pe care îl socotim, fără îndoială, un Sfânt contemporan.

Odată, la Mănăstirea Filotheu, când am scos capul Starețului din racla sa pentru a face parastasul, răspândea foarte multă mireasmă, mai ales în partea gurii. Pe când noi ne întrebam de ce oare mai mult din partea gurii izvorăște mireasmă, un călugăr mi-a spus:

- Gheronda, știi de ce răspândește mireasmă mai mult pe gură? Fiindcă rostea neîncetat cu gura Rugăciunea lui Iisus.[1]

Cealaltă parte a osemintelor cuviosului Iosif Isihastul sunt păstrate la Mănăstirea Vatoped, într-o raclă din altarul katholikonului. Aceste oseminte au fost moștenite de la părintele Iosif Vatopedinul. În fiecare an, a doua zi după Adormirea Maicii Domnului, părinții vatopedini săvârșesc slujbă de priveghere în cinstea lui Gheron Iosif, bunicul lor duhovnicesc.

[1] Arhimandritul Efrem Filotheitul, Starețul meu Iosif Isihastul, Editura Evanghelismos, 2010, pp. 429-431.

doxologia.ro